

ÚR lívinum...

Monika Stauss Joensen er ættað úr Sveis og býr í Leirvík, har hon er gift og eigur 4 børn. Hon starvast dagliga á Føroya Musikkskúla. Í fjør gav hon gjøgnum Bókadeild Føroya Lærarafelag út bókina »Edelweiss og sólarkaffi – eitt sindur av hvørjum úr Sveis og úr Føroyum«. Í hesi greinarøð taka vit nøkur evni úr bókini, ið vit varpa meira ljós á.

Vinir

VEGURIN TIL EIN VIN ER ALDRIN LANGUR

– UM **VINIR** MÍNIR BÚGVA Í **SVEIS** ELLA Í **FØROYUM**, KUNNU VIT
VERA LÍKA NÆR **KNÝTT**. MÁTIN AT HALDA **SAMBANDIÐ** VIÐLÍKA
ER BARA **YMISKUR**, SIGUR **MONIKA STAUSS JOENSEN**

SAMRØÐA

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

Tað hevur týðning at varðveita góð vinarbond gjøgnum lívið, og tað ber til, hóast landafrøðilig frástøða kann koma millum fólk.

Monika Stauss Joensen hevur upplivað at flyta úr heimlandinum til eitt annað land at búgva

– Tá ið eg flutti til Føroya, fekk eg eitt fitt bræv frá einari av mínum vinkonum í Sveis, her hon skrivaði: »Vegurin til ein vin er aldrin langur«. Og tað haldi eg er púra satt. Um vinir mínir búgva í Sveis ella í Føroyum, kunnu vit vera líka nær knýtt. Mátin at halda sambandið viðlíka er bara ymiskur, sigur hon.

Í einari aðrari grein í hesi røð greiddi Monika Stauss Joensen frá, hvussu tað upplivist, at fara úr einum landi, har tað ber til at práta og skemta sær við fólk, og flyta til eitt annað land, har tú knappliga ikki skilir eitt einasta orð og kanst kenna tað uttanfyri og avbyrgda.

– Tá ið tú kemur til eitt fremmant land at búgva, tekur tað tíð at byggja upp nýggjan vinaskara. Summi eru lættari at koma at kenna enn onnur, og summi vinasambond eru ikki verandi og halda bert eitt tíðarskeið, tí tey eru knýtt til serligar umstøður, heldur hon.

Pannukøkur og lívið

Hóast fólk ikki dugdu at samskifta á týskum ella enskum, komu tey hóast

hetta at heilsa uppá Moniku, tá ið hon var komin til Føroya at búgva.

– Eg minnst serliga eina eldri

kvinnu, sum kom við einum vøkrum blómutyssu, sum hon hevði hentað í sínum egna urtagarði. Mangan undraðist eg á, at hon tordi at koma at vitja meg, tí eg tosaði jú lítið føroyskt og hon einki enskt ella týskt. Men við einum góðum vilja skiltu vit hvørja aðra og mangan flentu vit, meðan vit samskiftu við »hondum og fótum«. Hon lærði meg eisini at baka pannukøkur.

– Men tað týdingarmiklasta, haldi eg, sum hon lærði meg tá, vóru ikki enduliga pannukøkur, men at hon bleiv við at siga: »Finn tú bara útav, hvussu tú og tíni dáma tær best – tjúkkar ella tunnar – og so gert tú eftir tí.« Hesi ráð havi eg mangan hildið meg til – ikki bert viðvíkjandi pannkøkum, sigur Monika Stauss Joensen.

– Ein onnur hending, sum eg ongan tíð gloymi, var, tá ið eg kom heim av sjúkrahúsinum við fyrstfødða barninum. Maður mín fór til Íslands at fiska triggjar dagar seinni, og hann var burtur seks ferðir í tvær vikur hvørja ferð. Vit høvdu onga telefon í húsunum, og eg kendi ikki so nógv fólk í bygdini tá. Heldur ikki visti eg nakað um, hvussu tað er, at eiga so lítið barn. Ein dagin bleiv eg ógvuliga skjúk, fekk nógvan fepur og barnið bara græt og vildi ikki súgva – mat hevði eg mest sum ongan í húsunum og fór eg úr seingini, var eg um at svíma. Har lá eg einsamøll og vóru góð ráð dýr. Um kvøldið seinna dagin bankaði